

BELEOLVASÓ 6.

A kirakat nélküli, csokoládékkal zsúfolásig rakott boltban, szinte sokkot lehet kapni a választéktól. A szemem nem tudja követni a színesen csillogó, csak karácsonyi címkével felaggatott nassolnivalók promenádját. Geri célirányosan halad, a bolt hátsó részében felmarkolja, amiért jött. Lassan, még itt-ott megtorpanva, báméskodva közelít a pénztárhoz, én picit lemaradva, de közvetlen mögötte, tanuljon csak vásárolni a gyerek. Délután három óra van, rajtunk kívül sehol senki. Gyerekem leteszi a gumiszalagra a zacskót, én tőle másfél méterre egy „Merry Christmas” feliratú bon-bonnal szemezek, a mentás töltelék láttán összefut a nyál a számban.

- Százhusz a visszajáló! - mondja a gyerek, a máig megmaradó szokatlan hangyúllyal és a pénztárosra néz. Egyik kezében a pénztárcáját fogja, a másik tenyerét kisgyerekesen felfelé tartja.

- Nem vagy semmi öregem, köszönni, azt nem tudsz, de kéred a visszajárót. Megáll az eszem - mondja pikírtén a csaj, majd odaszól a picit távolabb pakoló kolléganőjéhez.

-Gitta, hallottad ezt a srácot? – kérdezi tőle.

A választ nem várom meg, abban a pillanatban már ott állok a gyerek mellett, akár egy testőr, és csak annyit mondok, hogy autista, és gyakorol vásárolni.

- Akkor miért nincs mellette? –mondja még mindig flegmán, a kábé húszas éveit közepén járó lány, és alig hiszek a fülemnek. Ez egy hülye piccsa, gondolom magamban, és előre hajolok, hogy mélyen a szemébe nézzek.

- Itt vagyok! Sőt, amikor bejöttünk, akkor köszöntünk is, csak kurva hangos a zene, bizonyára nem hallotta.

-Jó, akkor elnézést kérek. De tudja Ön, milyen sokan jönnek be, és mennek ki köszönés nélkül?

- Ühüm. És ön tudja, hogy milyen sokan nem tudják, mi az autizmus?

Választ nem várva, kisuhanunk.

- Geri, ide soha többé nem tesszük be a lábunkat! – húzom magam után a gyereket kabátjánál fogva.

- Jajj, neee, akkor hol veszek majd német sóspálcikáát?- szirénázza olyan hangon, hogy most megint mindenki minket bámul.